

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλῆμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΕΞ ΗΜΕΡΑΙ ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ

(Έκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ).

Δευτέρα, 15 Αὐγούστου. Εἶναι δευτέρᾳ φορᾷ σήμερα ποῦ πιστεύω σὲ ὄνειρα. Ἡ πρώτη φορᾷ ἦτο ὅταν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου ἐφάνη ἡ μεγάλη πλειοψηφία τὴν ὁποίαν διέθετα. Εἶχα δὴ εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι ἤμουν σ' τοὺς Ἀμπελοκήπους, σ' ἓνα περιβόλι, καὶ μὲτὰ Κυρία μου γέμιζε τῆς ποδιᾶς τῆς ρεδιγκτότας μου κουκκιά. Μὲ πόσας! ὡς ποῦ μου χυνότανε! Χθὲς πάλι εἶδα πῶς εἰμῆθα κυνηγι. σ' τὴ Βάρη γιὰ λαγούς, μὲ τὸν Βαλέττα καὶ μὲ τὸν Κρασσά! οἱ λαγοὶ μᾶς εἶχαν κάνει πολιορκία! σκοτόναμε δεξιά κι' ἀριστερά! ἦσαν τόσον πολλοὶ, ποῦ ἀντὶ νὰ κυνηγοῦμε ἐμεῖς, μᾶς κυνηγοῦσανε ἐκεῖνοι. Ἐνας μάλιστα ὤρμησε κατεπάνω μου κι' ἀπὸ τὴν τρομάρα μου ζύπνησα. Σήμερα ἄμα ἀνέγνωσα τὸ τηλεγράφημα τοῦ Γρίβα, ἐνθυμήθηκα τὸ ὄνειρον. Ἀπὸ τοῦδε προβλέπω τὰ πράγματα ὅτι θὰ λάβουν αἰσίαν ἐκβασίν! οἱ τούρκοι θὰ φανθοῖ μπροστὰ σ' τοὺς δικούς μας ὡς λαγοὶ! Ἀλήθειαν, πόσοι εἶναι οἱ δικοὶ μας;

Τρίτη, 16 Αὐγούστου. Εἶμαι ὀλίγον ἀτυχῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν στιγμῶν. Ὅταν κατασκευάζω στρατὸν, ἱκανὸν νὰ καταπονήσῃ δύο Τουρκίας, ἔρχεται ὁ Κουμουνοῦρος, μοῦ τὸν παίρνει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ μοῦ τὸν κάνει σὰν τὰ μοῦτρά του. Καὶ ὅταν πρέπει νὰ ἔχω εἰκοσι χιλιάδας στρατοῦ, δὲν ἔχω παρὰ εἰκοσι. Τὸ *Μη Χάρεται* ἔχει δίκαιον! εἶμαι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἐπιστρατείας καὶ τῆς ἀστρατείας. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὁ Γρίβας τὰ παραχονδραίνει. Θὰ ἐγίνε καμμία ἀψιμαχία, τὴν ὁποίαν μοῦ τὴν μετέβαλλεν εἰς μάχην λυσσώδη. Εἶναι ὀλίγον *τερτιπλής*. Ἄς εἶναι. Χρειάζονται καὶ αὐτά. Ὅριστε! τὸ *Ἐθνικὸν Πνεῦμα* ἐνθουσιᾶ ὑπὲρ τῆς Κυβερνήσεως. Γενικῶς πιστεύεται ὅτι διατελοῦμεν εἰς πόλεμον. Εὐτυχῶς ὁ ἓνας πόλεμος ἔπαυσε τὸν ἄλλον πόλεμον—τῶν Βουλευ-

τῶν. Κάνεις δὲν τολμᾷ νὰ μοῦ ζητήσῃ τίποτε. Καὶ ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμη δὲν ὀμιλεῖ περὶ τῶν μικρῶν του ἐρώτων. Τί τρυφερότης αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ἐγὼ ἐπλάσθην διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβῶς ὁ ἀντίπους του.

Τετάρτη, 17 Αὐγούστου. Οὐφ! Εἶμαι ἀποκαωμωμένος. Τρία ὑπουργεῖα σηκῶω εἰς τὴν βράχην μου. Ἄν εἶναι ὁ Κουμουνοῦρος ἀπὸ τὴν Μάνη, εἶμαι ὅμως καὶ ἐγὼ μακίτης ἐκ Μεσολογγίου. Μέχρι τῆς ὥρας αὐτῆς διατηροῦμαι μ' ἓναν καφέ! Τί κρᾶσις! Μπορῶ νὰ φάγω εἰς τρία τραπέζια διαδοχικῶς, διατηρῶν τὴν αὐτὴν ὄρεξιν εἰς τὸ τρίτον, ἦν καὶ εἰς τὸ πρῶτον! καὶ μπορῶ νὰ περάσω εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μ' ἓναν καφέ! Κάμνω τὸν πρωθυπουργόν, τὸν ὑπουργόν, τὸν τμηματάρχην καὶ τὸν κλητῆρα! Πρέπει νὰ φροντίσω καὶ διὰ τὸ τελευταῖον κουμπὶ τῆς σκελέας τοῦ στρατιώτου. Τί ἀνικανότης μὲ περιστοιχίζει. Αὐτοὶ οἱ Βουλευταὶ εἶναι ἀφόρητοι. Ὅλα τὰ μαϊράζονται ὡς νὰ ἦσαν λάφυρα. Ὁ καθένας θέλει ἔδρα τάγματός διὰ τὴν ἐπαρχίαν του. Χωρὶς ἔδρα οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κάμουν. Τοὺς ἔκαμα κ' ἐγὼ ἔδρας μὲ πέντε ἀξιωματικούς, τρεῖς στρατιώτας καὶ μὲ μουσικὴν. Πρέπει τώρα ὅλην αὐτὴν τὴν Διασπορὰν νὰ τὴν συγκεντρώσωμεν. Κατέλαβα τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα. Ἐγεῖνα ἠλεκτρισμός. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀνταποκρίνωμαι καὶ μὲ τὸ Βισθάδεν. Ὁ Βασιλεὺς θέλει εἰδήσεις. Τί νὰ τοῦ γράψω; Νὰ ἔλθῃ; Τί νὰ τὸν κάμω; Νὰ μὴν ἔλθῃ; Ἢ ἀναλάβω μόνος μου τὴν εὐθύνην. Ἐχει ὅμως, λέγει, ἀνάγκην νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ Λουτρά του. Ἄς πᾶ νὰ λούζεται!

Πέμπτη, 18 Αὐγούστου. Εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐκυτό μου. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἔχω ἐτοιμοὺς δεκακισχιλίους ἄνδρας. Θὰ ἐκπλήξω τὴν ἀντιπολίτευσιν. Εἶπα τοῦ Βυζαντίου νὰ τὴν κερκυνοβολήσῃ διὰ τῆς Ὠρας. Αὐτὸν τὸν Βυζάντιον καὶ τὸν Ροῖδην ἤρχισα νὰ τοὺς λυποῦμαι! δὲν γράφουν τίποτα! τοὺς ἐξήντησεν αὐτὴ ἡ

"Ωρα· είναι ἡ Μεσσαλίνα τους. Πολύ μ' ἐβοήθησε καὶ ὁ καυμένος ὁ Ρούφος· αὐταῖς ἡμέραις εὐτυχῶς ἄφησε τὰ παιδιακήσια του. Τὸ τουφεκίδι ἐξακολοθεῖ· πιστεύω τὸ περισσότερο νὰ πηγαίη σ' τὸν ἀέρα. Εὐτυχῶς ἡ κοινὴ γνώμη πῆρε τὰ πράγματα διὰ πολὺ σοβαρὰ. Ἐὰν ἦτο ὁ Κουμουνδούρος, θὰ τὰ ἐξελάμβανε διὰ κωμῆδιαν. Τί θὰ πῆ διαφορὰ ἀνθρώπων! Καὶ τὸ μεϊδιαμά μου εἶναι σοβαρὸν. Πῶς γελῶ μὲ τὸν τύπον. Ὁ Αἰὼν εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ κατὰ τοῦ Γρίβα· ἡ Πρωτὰ εἶναι κατ' ἐμοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Γρίβα. Ὁ καυμένος ὁ Δεληγιάννης, τί γεροντοκόριτσο! Αἱ Νεαὶ Ἰδέαι εἶναι ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς μου καὶ κατὰ τοῦ προσώπου μου. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἀναγνώσω τί λένε ὁ Καμπούρογλου καὶ ὁ Κορομηλάς· ἐνδιαφέρομαι πολὺ νὰ μάθω τὴν γνώμην των. Ὁ Βασιλεὺς μου γράφει ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεσολαβήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος μεσολαβεῖ τὸ λιανοτούφεκο. Τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα δουλεύουν περίφημα.

Παρασκευὴ 19 Αὐγούστου Σήμερα εἶχα νὰ κάμω μὲ τοὺς πρέσβεις. Οἱ περισσότεροὶ εἶναι τοῦ χεριοῦ μου. Ὁ Δεληγιάννης ἂν ἦτο θὰ ἐγονυπέτει ἐνώπιόν των ὡς τὸ 1879. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐλησμόνησα τὴν ιδιότητά μου ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ὠμίλησα ἰδίως εἰς τὸν Πρέσβην τῆς Ρωσσίας ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Μὲ πικρὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Τὸ ἐνόησα καὶ τῷ εἶπα τὸ λάθος μου. Τώρα λέγω σὰς ὀμιλῶ ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν. Κατέστησα ὑπεύθυνον τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ χυνόμενον αἷμα. Μὲ εἶπαν νὰ παύσω νὰ συγκεντρῶνω στρατόν. Τοὺς εἶπα, ἐγὼ δὲν τ' ἀκούω αὐτὰ· δὲν εἶμαι Κουμουνδούρος· ἢ Δεληγιάννης. Μοὶ ἐπανέλαβον ὅτι θὰ μεσολαβήσουν. Τοὺς εἶπα: "Ὅπως ἀγαπάτε. Καὶ ἀπεχωρίσθημεν.

Σάββατον, 20 Αὐγούστου. Νίκη! Πήραμε τὴν Βίγλα, ἐξετοπίσαμεν τοὺς Τούρκους. Αὐτὰ μοῦ γράφει ὁ ἀρχηγός· τὸν πιστεύω.

Ὁ Αἰὼν ζητεῖ κατάλογον τῶν φονευθέντων· ποίων; πόσων; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ σωστά των πιστεύουν εἰς πόλεμον. Ἀνέγνωσα μερικὰς ἀλληλογραφίας ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου! Οἱ Τούρκοι πίπτουσι νεκροὶ ὑπὸ τὸν κάλαμον τῶν ἀνταποκριτῶν καθ' ἑκατοστύας. Φονεύουν τόσους πολλοὺς, ὥστε ἂν δεήσῃ νὰ πολεμήσωμεν δὲν θὰ εὐρωμεν ζωντανούς ἄλλους. Ἐμυρίσθησαν ἀνακωχὴν μερικοὶ βουλευταὶ καὶ ἤρχισαν νὰ σουλατσάρουν ἐξω τοῦ Γραφείου μου. Κάμνω ἐπίτηδες τὸν ἀγριὸν διὰ νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν. Μ' αὐτοὺς τοὺς βεβιασμένους μορφασμοὺς, πᾶς νὰ χαλάσω τὰ μούτρα μου. Ὁ Σταμούλης ἀπειλεῖ ὅτι θὰ μοῦ φύγῃ. Εἶπα τοῦ Καλλιγᾶ νὰ βάλῃ μερικὰς ἀπὸ τὰς μικρὰς του φίλας νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρουν δέσμιον. Ἐμαθα ὅτι ἄλλαξε τὴν κόκκινη κραβάτα καὶ ἔβαλε πράσινη. Σημεῖον ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς συνδιαλλαγῆς. Τί σύμπτωσις! ἢ συνδιαλλαγὴ μὲ τὴν Τουρκίαν συμπίπτει μὲ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Σταμούλη. Πάντοτε τὸ ὄνομά του συνδέεται μετὰ μεγάλων γεγονότων.

Κυριακὴ, 22 Αὐγούστου. Πίφ! Εἶπα τοῦ Ἀναγνωστοπούλου νὰ μοῦ φέρῃ λίγη κολόγια ἀπὸ τὸ σπῆτι. Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀπὸ τὴν βρωμα. Μὲ πολιορκοῦν πετσώματα. Ὁ εὐλογημένος ὁ ἅγιος Πλαταμῶνος ἔκαμε κακὴ ἀρχή. Μοῦ ρίχθηκαν οἱ ὀπλαρχηγοὶ καὶ οἱ καπετανεῖοι. Ὁ Τσελοπίτσαρης μοῦ ἔγραψεν ἐπιστολὴν ἀλβανικὴν. Ἠγόρασα τὸ ἀλφαβητάριον τοῦ Κουλουριώτη διὰ νὰ μάθω ἀλβανικά. Εὐτυχῶς ἔχομεν ἀνακωχὴν. Ἐστράβωσαν ὅλοι τὰ μούτρα των εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτό. Πράγματι οἱ Τουρκοράγοι δὲν λείπουν. Ἀλλὰ τὸ Ταμεῖον ἐν-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΟΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΙ.

Κ Ο Μ Ω Δ Ι Α

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 337.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ, ΠΗΝΕΛΟΠΗ, ΜΑΡΙΑ, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Πηνελόπη.

Θεέ μου! Τί ἔπαθες;—Μαρία, γρήγορα, ξεῖδι, κολώνια. Σὲ ἔπιασε τίποτε;—Μαρία!

Κλεάνθης.

"Ὅχι· δὲν ἔχω τίποτε. (Εἰσέρχεται ἡ Μαρία κρατοῦσα φιαλίδιον Κολωνίας καὶ ὁ Γιάννης φιάλην ὄξους. Ἀποδιώκων τὴν Μαρίαν.) Ἄφρησέ με ἤσυχον καὶ σὺ μὲ αὐτὸ τὸ φαρμάκι.

Μαρία.

Φαρμάκι αὐτό...! (Ἐξέρχεται, καθὼς καὶ ὁ Γιάννης).

Κλεάνθης.

Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλὰ. Τί ἔχω αἰ; Συνέπεια! Συνέπεια!

Πηνελόπη.

Συνέπεια; ἀλλὰ μὲ τίνας; Σὺ τώρα ἀκόμη ἦσο ἐδῶ. Εἶχες διασκεδάσιν τίποτε... Ἐκαμες πάλιν καμμίαν πολιτικὴν πρόποσιν;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔπια τίποτε. Δὲν ἔκαμα πρόποσιν. Συνέπεια! Συνέπεια! Τὰ πάντα!

Πηνελόπη.

Μὰ τί; κλίνεις τὰ ρήματα τώρα; (Καθ' ἑαυτήν). Μήπως ἐτρελλάθη;

Κλεάνθης (ἐγειρόμενος).

Δὲν ἔχω τίποτε! (Σύρων καθισμά τι). Καθήσατε, Κυρία, ἐδῶ. Εἰς τὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου! Τώρα θὰ σας εἶπω ἐγὼ τί ἔχω. Ἐως τώρα ἠδυνήθην νὰ κρύψω τὸν ἐφιάλτην μου ὅστις μ' ἔβασάνιζε νύκτα καὶ ἡμέραν. Ἀλλὰ ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ τελειώσῃ ἡ κωμῆδιᾶ. Εἰς τὸ σκαμνὶ παρακαλῶ. Ἠξέυρω τὰ πάντα! Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

νοῦ νὰ τὸ ἀφιερῶσω ὄλον εἰς τὸν στρατὸν μου. Δαπανῶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐγγυλίεκα. Θὰ γράψω εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι δύναται ἀφόβως νὰ κάμῃ τριάκοντα λουτρά τὸ ὀλιγότερον, ἕως ὅτου λήξουν αἱ διαπραγματεύσεις. Ἐνῶ ἡ Α. Μ. θὰ ἐξακολουθῇ τὰ λουτρά της, ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ συγκεντρῶνων στρατὸν.

Διὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τῶν χειρογράφων.

Κρῆ. Κρῆ.

ΠΕΡΙΚΛΕΤΟΣ.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ καὶ ΠΑΡΤΣΙΝΕΒΕΛΟΣ.

Καραγκιόζης. Παρτσινέβελε βρὲ, ποῦ εἶσε ;
Παρτσινέβελο. Νᾶμαι· τί μὲ θέλεις, Καραγκιόζη ;
Καραγκιόζης. Νὰ κουβεντιάσωμε βρὲ λιγάκι, διατι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν ἤδρα κανένα νὰ λιμάρω καὶ ξεράθηκε τὸ στόμα μου. Πῶς σὲ φαίνεται βρὲ ὁ πόλεμος ;
Παρτσινέβελος. Αἱ ! πῶς νὰ μοῦ φανῇ· σὰν ἕνας Περικλέτος, ποῦ Καραγκιόζης θᾶνε ἡ Τουρκιὰ καὶ Παρτσινέβελο, ποῦ θὰ τῆς φάγῃ κατακέφαλα, θᾶνε ἡ Ἑλλάδα.
Καραγκιόζης. Τί λὲς βρὲ, ξεροκέφαλε, ποῦ νὰ κοπῇ ἡ γλῶσσά σου· ἡ Ἑλλάδα θὰ τὴν πάθῃ ποῦ ἔχει τὰ εὐζωνάκια της, τὰ ξεφτέρια της· ποῦ τὸ καθένα μὲ τὸ γρόθο του μονάχα μπορεῖ νὰ ξεπλώσῃ κάτω σκυλότουρκους ;
Παρτσινέβελο. Τὰ εὐζωνάκια ναί, καὶ οἱ στρατιῶται οἱ ἄλλοι, καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί, καὶ οἱ μικροὶ ἀξιωματικοὶ ὡς τὸν ὑπολοχαγὸ θὰ πολεμήσουνε σὰν παληκάρια· μὰ οἱ ἄλλοι, οἱ μεγάλοι ἀξιωματικοί, φαμελίταις ἀνθρώποι, συνειθισμένοι νᾶρχεται ὁ χάρος ἔς αὐτού-

νοὺς καὶ ὄχι νὰ πηγαίνουν αὐτοὶ ἔς τὸ χάρο, τί θὰ κάνοιν ποῦ θὰ καταρρογιασθοῦνε καὶ θὰ κρουολογήσουνε ἀμα κοιμηθοῦνε μιὰ βραδυὰ ἔς τὸ στρατόπεδο ;

Καραγκιόζης. Ἄ ! τὸν μασκαρᾶ τὸν Παρτσινέβελο τί κάθεται καὶ σκαλίζει !

Παρτσινέβελο. Ἄμ' κ' ἐκεῖνοι δὰ τοῦ πυροβολικοῦ, ποῦ ξέρουν νὰ βίχουν ὄχι κανονιαῖς ἔστους κάμπους, ἀλλὰ ματιαῖς μονάχα ἔτῃς πλατεῖαις, ποῦ πῆραν τὴν μεγάλη τους τὴν προῖκα καὶ τὴν χαίρονται, ἔτσι θαρρεῖς θ' ἀφήσουνε τὴ ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς καὶ θὰ τρέξουνε νὰ χύσουνε τὸ αἷμά τους ;

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελο, νὰ μαζόξῃς τὰ λόγια σου καὶ μὴ βρίζῃς τοὺς ἀξιωματικούς μας γιὰτὶ σὲ παίρνει ὁ διάβολος ἄ ! χαλντούπη !

Παρτσινέβελο. Οἱ Τούρκοι ὅμως ἔχουν ἀξιωματικούς ποῦ ἔφαγαν μὲ τὴν φούκα τὸ μπαροῦτι, ποῦ πέρασαν Πλέβνα καὶ Γκιόκ-Τεπέ καὶ γνωρίζουνε τί θὰ πῇ πόλεμος, ὄχι ἀπὸ τῆς ἐφημερίδες μονάχα.

Καραγκιόζης. Βρὲ Παρτσινέβελο κατὶ βλέπω καὶ πῆρες τὸ δίκιο τῶν Τούρκων· μήπως καὶ σ' ἔστειλαν ἐδῶ κατάσκοπο βρὲ, νὰ μὲ πάρῃς λόγια ; ἔτσι θᾶνε.

Παρτσινέβελο. Ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθεια.

Καραγκιόζης. Τὴν ἀλήθεια αἱ ; στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖα εἶνε ἡ ἀλήθεια· (καταβαίνει ἐν τάχει καὶ ἐπιστρέφει κρατῶν τὴν μαγκοῦρα του μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ξυλοκοπεῖ). Τί εἶπες ποῦ λὲς τὴν ἀλήθεια βρὲ Τουρκαλᾶ· νὰ ἀλήθεια, δῶ, καὶ κεῖ καὶ παρέκει, σ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἀλήθειά σου.

Παρτσινέβελο. Ἄι, πάει, τὰ κακάρωσα !

Καραγκιόζης. Τώρα ἔχομε ἀνακωχή ! (σειῶν αὐτόν). Αἱ ! τί βλέπεις αὐτοῦ ποῦ πῆγες, βρὲ Τουρκαλᾶ, βλέπεις βουναὶ ἀπὸ πιλάφι καὶ ποταμούς ἀπὸ μέλι, καὶ σπῆλαια ἀπὸ χαλβὰ, βλέπεις καὶ οὐρὶ νὰ σφίγγουν ἔς τὴν ἀγκαλιάτους καὶ νὰ σὲ γαργαλίζουνε ; αἱ, δὲν μοῦ

Πηνελόπη

Ἐτρελλάθης, Κλεάνθη ;

Κλεάνθης

Ἐγὼ δὲν ἔτρελλάθην. Παλήσατε, Κυρία, ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος, εἰς τὸν ὅποιον θυσιάζετε τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εἰρήνην μου...

Πηνελόπη.

Πάλιν τὴν Εἰρήνην του. Ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν. Καὶ νὰ μοὶ το λέγῃ κατὰ πρόσωπον, μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν ! Εἰς τὸ σκαμνὶ, παρακαλῶ. Ἐχετε νὰ μοι ἀπολογηθῆτε. Τὴν Εἰρήνην σας, ἔ ;

Κλεάνθης.

Δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ παίζω, κυρία. Τὸ ὄνομά του !

Πηνελόπη.

Μὲ ὑβρίζει ! Ἐχει τὸ θάρρος νὰ μὲ ὑβρίζῃ ! Ἄρκει, Κυρία. Δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἀκούω τὰς ἀνοησίας σας.

Κλεάνθης

Ἐχομεν καὶ ἀπειλὰς. Εἶναι ἡ περιεφραλαῖα τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ἀέτωμα. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀποδείξεις, ἐγγράφα, μάρτυρας, τὰ πάντα.—Δεσδεμόνα—ὄχι—Πηνελόπη ! Ἐκαμὲς τὴν προσευχὴν σου ;

Πηνελόπη.

Μὰ εἶσαι εἰς τὰ καλά σου ; (Καθ' ἑαυτήν) Τί σου ἔπταισα μητέρα μου νὰ μοι δώσῃς σύζυγον ἕναν... ! Πόσοι με ἐρωτοῦν ἀκόμη ἂν ἦνε θεὸς μου... ! Ἐνῶ, ὅσοι τὸ ἠξέουρον—Τί βεβαιασμένη ὁμοιοκαταληξία ! λέγουν....

Κλεάνθης.

Μάρτυρας ! Ἀκούετε, Κυρία ; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἰσθε ἐκεῖ... τοῦ ἐγράφετε ἐπιστολήν. Νὰ, τὸ μελάνι εἶναι εἰς τὰ δάκτυλά σας ἀκόμη.

Πηνελόπη (ἰδίᾳ).

Μήπως με ἤκουσε ; Δύσκολον ὀλίγον. Ἄλλὰ πάλιν καὶ αὐτὸ ἂν ἦτο... τόσος θυμὸς.

Κλεάνθης.

Ἐρωτᾶτε τίς σας ἤκουσεν ἴσως ; Θέλετε νὰ τον καλέσω ὡς μάρτυρα ; ἄ ! βέβαια ! ἠξέουρει ὅτι τὰ αὐτιά μου ἀπὸ τὰ λουτρά ἔχασαν τὴν εὐαισθησίαν των καὶ δὲν σε ἐμελλε ν' ἀπαγγέλλῃς ὅτι γράφεις. Πηνελόπη ! Πηνελόπη... Ἐχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά...

Πηνελόπη.

Μήπως ἔκρυψε ἐκεῖ τινα ; — Θέλω πολὺ νὰ γνωρίσω αὐτὸν τὸν κύριον, ὅστις ἔχει τόσον ἐντιμὸν ἐπάγγελμα.

Κλεάνθης.

Εἶναι ἀξιόλογος κύριος. Θὰ σοὶ τὸν πικρυσιάσω ἀμέ-